

СПАДЧЫНА

Кросны, макітра, куфар...
І ручнік, пажадана з чырвонымі папярэчнымі палосамі, у хатах палешукоў яго выкарыстоўвалі толькі для хлеба. На жаль, сёння такой традыцыі не існуе. Але магчымасць акулунца ў мінулае ёсць. Дастаткова адчыніць дзверы Цэнтра традыцыйнай культуры і побыту «Спадчына Палесся», што ў вёсцы Мерчыцы Пінскага раёна Брэстчыны.

Абрады Палесся

Пінскае Палессе – куток самабытны: тут аўтэнтчны фальклор, непаўторныя народныя касцюмы, нават святы і абрады існуюць свае. Да таго ж палешукі заўсёды вельмі беражліва адносіліся да спадчыны. Менавіта з гэтай нагоды ў 2016 годзе ў вёсцы Мерчыцы Пінскага раёна і з'явіўся Цэнтр традыцыйнай культуры і побыту «Спадчына Палесся». Яго дырэктар Ганна Водчыц распавядае, што рэчы для музея збіралі ўсім раёнам. І набралася іх ні многа ні мала – хапіла на 9 экспазіцыйных залаў. Больш за 250 розных прадметаў побыту палешукоў знайшлі прапіску ў цэнтры, і кожны з іх – успамін пра мінулае.

Вось, напрыклад, калодкі. Нене, не тыя, на якіх і зараз сякуць дровы. Гэтыя – ні што іншае як абутак. Калодкам зносу не бы-

Каляды ў часы СССР практычна не святкаваліся, але ў 1960-я паволі пачалі адраджацца славянскія традыцыі, а ў 1990-я яны ўжо поўным ходам сталі вяртацца ў сем'і. Сёння калядуюць у Святы вечар – з 6 на 7 студзеня, пры гэтым шматлікія звычайна вяртаюцца: дзеці і маладыя людзі пераапрацоўваюць у святочныя ўборы, бяруць з сабой зорку, развучваюць абрадавыя песні. Гаспадары ў адказ імкнуцца шчодро аддзякаваць калядоўшчыкам, каб год быў удалым і багатым.

Фальварак мінулага

паспрабаваць калі і не выткаць кашулю ці ручнік, то хаця б прымусяць злучыцца адну нітку з другой.

Куфар – захавальнік гісторыі

Сучасная мэбля, безумоўна, цешыць вока сваёй вытанчанасцю. Але з куфарам – тым самым, які заўжды займаў у хаце самае віднае месца, яе не параўнаць. Няма зараз прадмета мэблі, да

